täen vettä joka kymmenen minuutin kuluttua. Lattialla on kolme palasta mattoa, joista suurin näyttää niin kuluneelta, ettei sitä ole voitu tässä huoneessa tuohon kuntoon rähjätä. Seinillä on muutamia kuvia, joista pari on huoneenhaltijan nuoruuden muistoja ja yksi vuoteella vaikeroivan pienokaisen. Sitten on huoneessa vielä lamppu, joka valaisee huonetta, vaan joka ei tänne kuulu, koska sille ei kerran ole missään tilaa, vaan on se täytynyt asettaa yhdelle tuoleista. Muuten se on tavallinen halpa, litteätuli lasinen lamppu, öljysäiliö nelikulmaisen laudan päällä, joka lampulla on jalustimena. Se on kaikin puolin huoneen muun kaluston kanssa sopusuhtainen.

Tämän köyhän työläisen vaatimattomassa vuoteessa viruu raatajan taimi, joka ei vielä ole ollut sairaana kuin yhden päivän, vaan se yksi päivä on jo leimansa häneen painanut, eikä kukaan tiedä mikä häntä oikeastaan vaivaa, kun hänen isänsä ei saanut lääkäriä tulemaan kymmenen mailin päässä olevasta kaupungista. Kaikilla heillä oli esteitä ja tilauksia täytettävänä. Mutta suurin syy lääkärien haluttomuuteen tänne tulla lienee siinä, että tämä on liiaksi köyhäin orjain asuntoseutua, joten herrat lääkärit pelkäävät, ettei täältä lähde kultakuormaa taskuun.

Vapaassa maassa on kaikki vapaata yksimpä kuolemakin, kun se käy kovien tuskien ja kärsimysten seuraajana, vaan itsensä kärsimyksistä helpoittajat rangaistaan vankilalla, jos eivät onnistu tarkoitusperässään. Todellakin tämä on omituinen ykteiskunta.

M. M.

IHMINEN

(Jatkoa ensimäiseltä sivulta)

Missä on sitte se sielun kuolemattomuus? Sillä tajuntaa ja ajattelua meidän täytyy pitää sieluelämän ilmiöinä, jos kerran sielusta ollenkaan puhutaan.

Näemme siis sielun perustuvan kokonaan aineeseen, joten se ei voi olla mikään yli luonnollinen olio, vaan täytyy sen olla täydellisesti luonnollinen olio.

Lukija on myöskin varmaan jo edelläolevasta huomannut, ettei tässä jätetä ihmiselle mitään tilaisuutta ylpeillä siitä, että hänellä yksin on sielu, sillä edelläolevasta jo ilmenee, että tuota sieluplasmaa on eläimilläkin, vieläpä kasveillakin kasvisielu ja siitä johtuvaa sielun elämää.

Luomme kuitenkin vielä lyhyen erikoissilmäyksen tähän eläinten sielukysymykseen.

Useimmat luonnonkansat eivät tee mitään eroitusta eläinten ja ihmisten sielujen välillä, kuten heidän yleisesti levineet eläinsatunsa ja sieluvaelluskuvitelmansa osottavat. Vanhan klassillisen ajan filosofit eivät myöskään tunteneet eivätkä kaivanneet mitään oleellista eroavaisuutta eläimen ja ihmisen sielun välillä. Esim. Plato, jonka ensimäisenä tiedetään väittäneen ruumiin ja siepuolesta, pani sieluvaellusopislun perusteellisen eroavaisuuden saan saman sielun kulkemaan eri eläinten ja ihmisten ruumissa. Egyptiläisen uskonnon mukaan sielu harhaili 3.000 vuotta eri eläimissä, ennenkuin se jälleen tuli ihmiseen. Vasta kristinusko, joka läheisesti liitti kuolemattomuususkon uskontoon, teki ihmisen sielun kuolemattomaksi ja eläimen sielun kuolevaiseksi, jopa joskus selitti, että eläimillä ei sielua olekaan, ainoastaan vaistoja. (Selitykseksi siihen, että sanoimme kristinuskon vasta läheisesti liittäneen kuolemattomuus-uskon uskontoon, olkoon vielä sanottu, että se sangen yleinen käsitys, että kaikkiin kehittyneimpiin uskontoihin kuuluisi usko kuolemattomuuteen, on kokonaan väärä. Sitä ei ole esim. buddhalaisuudessa, jota tunnustaa 30 prosenttia kokoko maapallon ihmisistä, sitä ei ole Konfusiuksen uskonnossa, eipä edes vanhemmassa juutalaisessa n.k. Mooseksen uskonnossakaan. Kuolemattomuudesta ei puhuta mitään viidessä Mooseksen kirjassa eikä muissa vanhemmissa raamatun kertomuksissa.)

Tämän luonnonkansojen ja vanhan ajan filosofien käsityksen eläinten ja ihmisten sielun yhtäläisyydestä nosti uudestaan kunniaansa vasta kehitysoppi, ja muut kehittyneet luonnon ja elämänlakien tutkimusten tulokset.

Nämä uudemmat tieteen tulokset osottavat, niinkuin tässä edellä on kerrottu, sielun täydellisesti luonnolliseksi, aineesta riippuvaiseksi, ja eläimet ja ihmiset kuuluvaksi samaan luontoon ja polveutumaan samoista varhaisemmista kantamuodoista, ja todistelee vielä sen lisäksi, vertailevan sielutieteen kautta eläinten ja ihmisten sieluelämän yhtäläisyyttä. On todistettu asia, että eläimillä on rakkautta ja velvollisuuden tuntoa, että ne tuntevat surua ja iloa, vihaa ja koston halua. Niillä on muisti, m.m. on tullut sanan parreksi erikoisen hyvästä muistista, että on "muisti kuin hevosella". Darwin on myöskin osottanut, että villinä elävissä eläinyhteisöissä on tarkoituksellista toimintaa, vieläpä työjakoakin. Toiset esim. ovat vartijapaikalla toisten syödessä tahi nukkuessa. Vanhemmat samaan yhteisöön kuuluvat eläimet suojelevat heikompia. Lyhyesti sanoen, eläinten toiminta osoittaa niillä olevan, ei ainoastaan vaistoja ja tunteita, mutta myöskin ajatusta ja järkeä. Siis kaikkia niitä sieluelämän ilmiöitä, joita on ihmisellä. Ja jos siis ihmiset ovat kuolemattomia, ovat eläimet myöskin.

Kuolemattomuusoppiin sisältyy myöskin johdonmukaisesti ottaen syntymättömyysoppi. Niin pä onkin niin kauan kuin on kuviteltu sielun kuolemattomuutta, oltu pakoitettu kuvittelemaan myöskin sen olevan syntymättömän. Välistä on ajateltu että jumalalla on niitä varastossa jossain erikoisessa sielujärvessä, josta se sitte antaa niitä aina uusille ihmissikiöille. Toisinaan selitetään, että Adamin ja Eevan sieluihin sisältyi myöskin kaikkien heidän jälkeentulevaisten sielut, joista ne sitten jakaantuivat kaikkiin maailman ihmisiin, aina vanhempainsa kautta. Täten joutuisi jokaisessa ihmisessä aina olemaan satoja miljoonia sieluja.

Yksi sielun kuolemattomuuden ja syntymättömyyden selitystapa, kuten tunnettua, on sielun vaellusoppi, että se kulkee ihmisestä toiseen ja eläimestä toiseen ja ihmisestä eläimeen ja päinvastoin. Kaikki nämä opit ovat yhtä järjettömiä.

Koska sielu, kuten huomaamme edellä olevasta, on aineesta johtuva ilmiö, täytyy yksilön sielun syntyä silloin kun muodostuu tahi saa alkunsa se solu, josta yksilö kehittyy.

Jo äidin munasolu, ja isän siitossolu sisältää tätä sieluplasmaa, ja nämä solut eivät ainoastaan sisällä sieluplasmaa, vaan osottavat eräänlaista sielullista elontoimintaakin. Niillä on liikkumisen ja tuntemisen kyky. Siemensolut liikkuvat nopeasti heiluttamansa siimakarvan avulla, ja parveilevat miljoonalukuisina munasolun ympärillä, mutta ainoastaan yhden onnistuu päästä sisään ja hedelmöittää munasolu. Nämä molemmat silloin liukenevat yhdeksi soluksi kuten aikaisemmin kerrottiin.

Molempien sekä äidin että isän sieluplasmaa on tässä nyt yhtynyt, tällä tavalla on syntynyt uusi solusielu, josta sille vähitellen kehittyy ensin lapsensielu, ja sitten myöhemmin täyden ihmisen, samoin kuin ruumiskin.

Ettei tätä sielua mistään valmiina anneta osottaa m.m. se, että täten kehittyneellä ihmissielulla aina on sekä molempien vanhempiensa, että sen lisäksi omia yksilöllisiä sielunominaisuuksia, mutta on varsin selvä juttu, että täten kehittynyt ja syntynyt ihmissielu ei voi vaatia eikä toivoa olevansa kuolematon yksilölliseen olemukseensa nähden, vaan on se olemassa ja elämässä vaan niinkauan kuin ruumiissa oleva sieluplasma on elävää ja toimii tarkoituksensa mukaisesti.

Lakkolaistytön päiväkirja

Kirj. Theressa Serber Malkiel

(Jatk.)

Tammikuun 18 p. — Tämä injunksioni poukkoaa(?) teemme kuin kumipallo. Meidän naisia haastettiin oikeuteen tänä aamuna, viivytettiin siellä pari tuntia ja sitten lähetettiin kotiin, emmekä me tulleet hullua viisaammaksi siitä, millä asialla me siellä oikeastaan olimme. Minä luulen, että se on yksi heidän konsteistaan, joilla he koettavat estää lakkolaiset valvomasta omaa etuaan. Mutta kyllä siinä tehtailijat erehtyvät, jos sellaisilla keinoilla luulevat voivansa meidän lakkomme kukistaa. Lakkovahdit voivat vaihtua vaikka joka päivä, mutta lakko jatkuu edelleen.

Puhuttelin tänä aamuna erästä saksalaista naista — hän on jo täysikasvuisten lasten äiti. Hänen miehensä on union mies ja jyrkästi vastustaa kaikkia naisten toimia kodin ulkopuolella. Mutta minun saksalaisella ystävälläni on sydän paikallaan ja hän ei voi olla auttamatta meitä tyttöjä, vaikka hänen täytyykin se tehdä perheeltään salaa. Hän sanoi, että jos lapsensa tietäisivät millä asialla hän täällä käy, niin he ihan vimmastuisivat häneen. Vaikka pidänkin tästä saksalaisesta vaimosta niin paljon, niin siitä huolimatta en voi tuntea mitään myötätuntoa hänen kovan kohtalonsa takia perheasioissaan. Jos äiti ei ole opettanut lapsiaan kunnioittamaan omia mielipiteitään, niin ketä muuta voi hän siitä syyttää kuin omaa itseään.

Ja kuitenkin on hän sankaritar aivan yhtä hyvin kuin ovat meidän urheat tyttömme, jotka pitävät lakkovahtia Walker-kadulla huolimatta oikeuden antamasta kiellosta, että he eivät saa sillä ympäristöllä näyttätytyä.

Kun puhuttelin Jimiä tänä aamuna, koetin saada rohkeutta pyytääkseni häneltä rahaa — kenkäni ovat pian siekaleina. Mutta vaikka kuinka olisin koettanut, niin en saanut sanotuksi asiaani Sanat takertuivat kurkkuuni joka kerta kun sitä yritin. En voi kerjätä itselleni. Ja yhtä kaikki meidän tytöt sanovat, että minä voittaisin ensimäisen palkinnon kerjätessäni lakkolaisten hyväksi.

Se mahtaa johtua siitä, että kerätessä apua asiamme hyväksi olen oppinut panemaan syrjään persoonalliset tunteeni ja pyytteeni. Voisin kerjätä vaikka kaiket päivät aamusta iltaan, jos siihen olisi mahdollisuus, että saisin edes hiukan lievitetyksi lakkolaisten hirveitä kärsimyksiä. Suuri joukko niistä tyttöparoista ovat aivan kuihtuneet vilusta ja ravinnon puutteesta. Liha- ja ruokakauppojen pitäjät tällä ympäristöllä ovat kyllä myötätuntoisia lakkolaisia kohtaan, mutta asia on niin, kuten eräs heistä sanoi minulle tänä aamuna: "Olen antanut velaksi tavaraa niin paljon, että olen vararikon partaalla. Minä tiedän, että nämä naiset ja miehet ovat rehellisiä ja että he aikovat maksaa, mutta mistä he saavat sen rahan millä maksaa entisiä velkoja, kun silloinkin kun ovat työssä, he saavat niin vähän palkkaa, että sillä tuskin päivästä toiseen elävät?"

Kolme sataa tyttöä meni työhön eilen ja kaksi sataa tänä aamuna, mutta Mr. Hayman näyttää olevan jäykkä kuin kallio. Joukko tyttöjä on luopunut riveistämme enkä tiedä kuinka monta vielä tulee luopumaan. Kyllä tämä on todella katkeraa. Alussa luulin, että alku on kaikista vaikeinta, mutta nyt jo ymmärrän enempi. Kyllä tässä kysytään lujia hermoja, että voi pysyä lujana loppuun asti. Ja Jim — joka kerta kun tapaan hänet, tunnen itseni sanomattoman onnettomaksi, kun luen tuon alituisen kysymyksen hänen silmistään: "Oletko valmis tulemaan?" Tiedän, että jotkut ihmiset voisivat nimittää häntä tohvelisankariksi, mutta sitä hän ei ole. Hänellä on enempi luonteen lujuutta kun kaikilla suuri-